

Miroslav Žamboch

NA VLASTNÍ PĚST

ALFA
CENTRUM
2008

Ilustrace Miroslava Žambocha s původní Procházky

agent John Francis Kovář

28

Miroslav Žamboch
NA VLASTNÍ PĚST

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Na vlastní pěst

Kaviár.

Jedl jsem ho jen párkrát a s vodkou mi opravdu chutnal. Tohle ale nebyl kaviár, maximálně tresčí jikry skřípající mezi zuby. Vlastně ani ty jikry, i ty chutnaly lépe, tisíckrát lépe.

Zvedl jsem hlavu a vyplivl písek. Měl jsem ho plnou pusou a pokud bych byl jeho gastronomickým obdivovatelem, mohl jsem mít nadosmrti vystaráno. Šedivý mokrý písek táhnoucí se na všechny strany, kam až jsem dohlédl. Jeho plochu rozbíjely jen temné tvary... chvíli jsem nevěděl čeho.

Lodí.

Malých i větších lodí. Žádných jachet, ale obyčejných rybářských barek nejrůznějších velikostí. Jedno ale měly společné – vypadaly hodně opotřebovaně, nebo spíš nepoužitelně. Rakve rybářů, rakve námořníků. Hroby.

Hroby mých přátel, hroby těch, které jsem znal jen od vidění; i těch, které jsem neznal vůbec. Ale je všechny jsem odsoudil k smrti, všechny jsem zabil. Nebo aspoň neochránil, i když to byla má práce. Celkově to vyšlo nastejno.

Nejraději bych zase položil hlavu do mokrého písku, polykal ho, až bych se jím zalkl, abych se nemusel dívat na chátrající trupy rybářských lodí, na šedivý písek, šedivé moře, prostě vůbec na nic.

Zkusil jsem to, ale nešlo to.

Bohužel.

Posadil jsem se, přitom jsem si uvědomil, že je písek mokrý. Každý kousek těla mě pekelně bolel, netušil jsem, zda to bylo neplánovaným přechodem do jiného světa, nebo jde o následky nedávného boje o přežití nás všech, o přežití Agentury. Taky to mohlo být tím, že jsem ležel na dřevěné tyči, zřejmě pozůstatku rozbitého vesla.

Kde to vlastně jsem? A jak jsem se sem dostal? Bylo mi to fuk.

Dech, rychlý sípavý dech někoho, kdo běží už příliš dlouho a nemá na to kondici. A také se bojí, a podle toho, jak mu vrže písek pod nohama, už to dlouho nevydrží. Dřevo zapraskalo, opřel se o jednu z okolních lodí. Někde za mnou. Cítil jsem se příliš bolavý, unavený a nihilistický na to, abych se zvedl a podíval, co se děje.

Pak jsem ho znovu slyšel přibližovat, nakonec se vynořil zprava, zpoza přídě napůl zetleného trupu, o který jsem se opíral.

Byl to dobře rostlý chlapík s delšími vlnitými vlasy, který měl za sebou pár těžkých dnů. Oči měl uštvané, díval se hned na jednu a hned na druhou stranu. Košili roztrženou, kalhoty na jednom koleni rozedřené a celkově uválené, jako by se mnohokrát plazil po zemi.

Už jsem slyšel i jeho pronásledovatele.

Otočil se za zvukem a přitom mě spatřil.

Okamžik si myslel, že patřím k nim, pak si uvědomil, že ne.

„Pomozte mi, prosím,“ zašeptal.

Pořád ještě nechtěl, aby ho snadno objevili. Mluvil měkkou angličtinou, možná s francouzským přízvukem, nebyl jsem si jistý.

„Proč?“ zeptal jsem se a myslel jsem to vážně.

Nezáleželo mi na něm. Nezáleželo mi na ničem.

Jeho oči těkaly směrem k zesilujícímu zvuku a pak zase ke mně.

„Protože mě chtějí zabít.“

Nechal jsem to bez odpovědi. Jeho život, jeho problém.

„Jste tu cizí,“ zkusil to jinak. „Pomozte mi – já pak pomohu vám.“

Dobrý postřeh, dobrý pokus.

A už tu byli, čtyři chlápci. Dva v oblecích, které nebyly šité na míru, dva v pracovních kalhotách a volných košilích s širokými rukávy.

„Tady tě máme,“ zkonstatoval spokojeně nejvyšší z nich a sundal si klobouk.

Na pleši se mu leskly kapky potu.

„Máš to marný,“ doplnil pořez s vlasy do culíku, který nejvíce ze všeho připomínal piráta z béčkového filmu.

Pootočil se a ukázal mi tak obušek, který držel v levé ruce. Ten měl i druhý muž v obleku. Čtvrtý z nich si místo toho pohrával s lanem. Vypadalo to, že to s ním opravdu umí.

„Okradli jste mě, víc už ze mě nedostanete! Nechte mě na pokoji!“ vykřikl pronásledovaný.

Zasmáli se, ten s kloboukem nejvíc.

„To nemáš pravdu. Si piš, že z tebe ještě něco dostaneme. Žlutásci hledají někoho právě takového, jako jsi ty. Nabízejí celé čtyři stovky. A protože odplouvají už večer, musíme si pohnout.“

Znělo to zajímavě.

„Dám, dám vám ty čtyři stovky,“ skoro se zajíkl muž.

Až dosud byl vystrašený, teď ho ovládla téměř panická hrůza.

„Říkals, že už nic nemáš. Takhle dostaneme prachy na dřevo,“ pokrčil rameny kloboučník. „Svažte ho, ať můžeme jít.“

„Čtyři stovky, to je dost?“ zeptal jsem se.

Trhli sebou, pořez si mě chvíli měřil a pak si odplívl.

„To si piš, a jak se tak na tebe dívám, za tebe dostaneme možná i dvě sta. Vypadáš, že nějakou práci zastaneš.“

Loupl po mně očima, jeho kumpáni pochopili, že mám přijít na řadu jako první.

Námořníkovi se v ruce zformovala smyčka, vypadalo to, že se lano hýbe o své vlastní vůli. To už jsem měl prsty položené na dřevěné tyči pohřbené v písku.

Jeho parťák s obuškem mu sekundoval z druhé strany. Jeden mě praští, druhý toho využije a pokusí se mě spoutat.

Nějaká část ve mně se začínala těšit na to, co přijde.

Ted'. Obuškoví jsem mrštil do obličej hrst písku, provazníka přímočaře praštil koncem pádla do třísel, zlomil se, a než padl k zemi, dorazil jsem ho druhým koncem do spánku a pak čtvrtobloukem nabral mezi nohy pořeza s obuškem.

To stačilo, aby zbylí dva nechali svou původní oběť na pokoji a vystartovali po mně. Kloboučník byl rychlejší a v běhu sahal pod sako. Nakročil jsem si, odrazil se, pádlo jsem stále držel oběma rukama, jedním jeho koncem se opřel o zem a tím prodloužil svůj kop. Zasáhl jsem ho oběma nohama současně. Hýkl, jak z něj naráz vyšel vzduch, a svalil se k zemi jako prázdný pytel, malá sekyrka mu vyklouzla z prstů do písku. Námořník s obuškem už byl blízko, ruka v pohybu. Úder už jsem podběhnout nestačil, byl jsem příliš daleko a neměl jsem rychlost, pouze jsem ho srazil předloktím a šel mu na tělo. Krátký spodní hák do volných žeber, ještě jeden, škulb sebou, a než stačil ustoupit, provlekl jsem mu pravačku pod paží, spojil ji se svou druhou rukou a nemilosrdnou pákou mu zlomil loket.

Jediný, kdo se zvedl, byl pořez. Vypadal otřeseně, ale také nasupeně. Obuch nechal ležet na zemi a postavil se do boxerského postoje, svým střehem mi připomněl rohovníky přelomu devatenáctého a dvacátého století. To byli dost tvrdí chlapi.

Proč ne. Pořád se mi to líbilo.

Chvíli jsme se obcházeli, vlhký písek se trochu bořil. Nespěchal a já také ne, chtěl jsem vědět, co dokáže, chtěl jsem vědět, co dokážu já.

„Vytluču z tebe duši a předtím všechny zuby,“ procedil skrze koutky úst.

Takže se zaměří na hlavu? Na to jsem měl své klouby příliš rád.

Nakročil si, úkrokem o stopu jsem uhnul z jeho přímé linie, pak však nečekaně rychle mrskl nohama a pustil se do mě. Jeho pravačka byla jako blesk a za ní šla celá váha jeho těla. Kdyby mě předtím nevaroval, asi by mě dostal.

Direkt levačkou mi sklouzl po tváři, šel jsem mu na tělo, z krytu ho praštil loktem, podruhé, potřetí a pak ztratil přehled a začal dostávat také. Po krátké skrumáži jsem měl nos nakřivo, žebra pošramocená, on zakrvácené oko. Ustoupil však on, ne já.

Další chvíle oťukávání, šanci pošramotit ho nízkým kopem pod koleny jsem nevyužil, ani jsem ho nepodmetl. Místo toho jsme se do sebe zase pustili.

Dostal jsem rychle za sebou dva těžké háky na spodek, on inkasoval do čelisti, ale místo toho, aby šel k zemi, ještě víc se zarputil.

Já také. Líbilo se mi to, víc bolesti, víc krve, víc násilí.

Pauza, potřeboval si oddechnout. Já také, a právě proto jsem do toho šel znovu.

Okamžik vystřižený z běhu času, po smršti, kterou jsem ho zasypal, si kryl hlavu a nechal odkryté břicho. Spodní hák, spodní hák, jeho protivýpad, schoval jsem bradu za paži a jen sklouzl, další úder, tentokrát výš, pod jeho paži do žeber.

Najednou se potácí, záblesk jeho zakrváceného poničeného obličeje v nejistém krytu, tluču dál a dál a cítím se skvěle.

Dokud nepadne, pak už nemám do koho tlouct, komu ubližovat, pak už nemám na kom si vybíjet svou zlost, zlost na sebe a na celý svět.

Přistihl jsem se, že stojím nad ním a přemýšlím, kam ho kopnout. Skrčil se do embryonální polohy a rukama si chránil hlavu. Bude to prostě trvat déle.

„Nezabíjejte ho,“ zaslechl jsem.

To promluvil muž, kterého čtveřice původně pronásledovala.

„Proč?“ zachraptěl jsem, po hrudi mi tekla má vlastní krev.

Právě to jsem se chystal udělat, zabít ho. Ukopat k smrti.

„Protože to, co se právě chystáte udělat, není správné.“

Blbec.

„Já vím, já to zatraceně dobře vím!“ zasyčel jsem. „Zabil jsem desítky, stovky, možná tisíce svých přátel i těch, co jsem nikdy neviděl. Víte, jaké to je?“

„Nevím,“ zavrtěl hlavou.

Stál uvolněně, beze strachu, a jen mě pozoroval. S lítostí? Nesmysl.

„Jen jsem si jistý, že další smrt nic nezlepší, neuleví se vám. Naopak.“

Měl pravdu. Já jsem věděl, že má pravdu, ale nějak jsem si nedokázal pomoci. Chtěl jsem muže u svých nohou zabít, chtěl jsem, abych... Co se skrývalo za tím *abych*, to jsem zatím nevěděl.

„Nabídněte mi nějaký jiný, pragmatický důvod, proč bych ho měl ušetřit. Kdybych ho neporazil, on by mě zabil.“

„Nejste jako on,“ zavrtěl muž hlavou.

Byl jsem mnohem horší, mnohem.

Mé myšlenky se mi musely odrazit ve tváři.

„Protože je můžete prodat. Živé,“ řekl rychle.

Chvilí jsem o tom přemýšlel a připomněl si rozhovor, který jsem vyslechl.

„Prodat? To jako myslíte do otroctví?“

„Přesně tak. Dosvědčím vám, že se vás chystali napadnout,“ zaváhal. „Na černém trhu to postačí. U soudce nebo notáře bych se raději v tuhle chvíli příliš neukazoval.“

„Uděláte mi průvodce, poradíte s prodejem, tím splatíte svůj dluh,“ navrhl jsem.

Otázkou bylo, kdo měl dluh u koho, ale to jsem teď řešit nechtěl.

Provazník se trochu neobratně zvedl a pokusil se vzít nohy na ramena. Můj nový známý mu šikovně podrazil nohy a ještě ho nakopl do žeber, až muž zaúpěl. Nebyl zas takový lidumil, jak předstíral.

„Máte nějaké peníze?“ zeptal se.

„Vypadám na to?“ zavrtěl jsem hlavou a podíval se na své ruce.

Bolely jako čert, kůži jsem měl na mnoha místech sedřenou do masa, klouby otékaly neskutečnou rychlostí, v prstech jsem ztrácel cit.

„Nevypadáte. Ale my si je musíme opatřit, a raději někde jinde. Musíme se přemístit jinam, tady budou mít spoustu přátel, někteří by se mohli pokusit je osvobodit.“

To znělo rozumně.

Šli jsme prašnou cestou, jen občas jsme minuli povoz naložený melouny, rýží, případně kukuřicí, sem tam kárku taženou mulou, nebo byl do ní zapřažen sám majitel. Jindy by mi přišlo absurdní a nepředstavitelné, že na laně za sebou vedu v otrockých poutech s roubíky v ústech čtyři muže. Teď mi to bylo jedno.

„Za chvíli už tam budeme, nebojte se,“ dohonil mě můj společník.

Představil se jako Alastair Durand.

„Necelou půlhodinku.“

Jako by na tom záleželo.

„Dobře,“ odpověděl jsem.

Chvíli jsme šli bok po boku, potom se z nějakého důvodu otočil.

„Ty parchante,“ zaklel, zazněla rána bičem a pak ještě jedna, tu druhou doprovodilo zasyčení.

„Ještě jednou budeš zkoušet ty svoje triky a prodám tě Mayům,“ vyhrožoval.

Otočil jsem se, zda potyčka nebude pokračovat, ale všichni čtyři naši zajatci najednou pochodovali jako beránci. Durand jim sebral oblečení i boty. Prý ze dvou důvodů – nahý člověk je méně vzpurný, a pak také pro peníze. Za oblečení dostal dvacet sedm dolarů a za dva jim všem koupil dřeváky, aby si dlouhou cestou neponičili chodidla a neztratili na ceně.

„Jak to, že se tak uklidnili?“ zeptal jsem se, aby měl o čem mluvit.

Mé mlčení ho ponoukalo k neustálým otázkám, na které jsem neměl chuť odpovídat. Lepší bylo dát mu nějaké téma, to mě pak nechal na pokoji.

Opět se rozpovídal, příliš jsem ho neposlouchal.

Proč jsem přežil? Proč právě já? Při jízdě v autě, nebo spíš letu autem, mě současně zasáhla protiletadlová střela Maverick AGM-65 G a hyperfantóm. Co proboha udělaly ty tři metráky výbušniny s vysoce nestabilní hmotou superfantómu? Jak to, že jsem neskončil jako interrealitní prach? Nebo jako krvavý hadr, člověk převrácený rubem na líc, jako se to stalo Andree? Měl jsem přece plné právo být mrtvý! Bylo to jako prohrát v loterii, kde vyhrává milion miliard a prohrává jediný.

„Prostě Mayové se tu neobjevují často, ale když kupují otroky, kupují je ve velkém za jediným účelem – jako oběti jejich příšerným bohům,“ zaregistroval jsem závěr dlouhého monologu.

Durand se otrásl.

Prakticky neustále jsme pochodovali mezi tabákovými a kukuřičnými poli, teď se však před námi objevil shluk stromů.

„Už jsme skoro tam,“ zajásal Durand.

„A co ti žluťáci? Proč jste tak zbledl, když se o nich zmínili?“

„Svině jedny nekřesťanské,“ otočil se k zajatcům a na předloktí mu naběhly žíly, jak křečovitě stiskl rukojeť biče. „Žluťáci jsou nejhorší, dokážou z nezralých otroků udělat zralé, a to je lepší umřít.“

„Třeba jako oběť?“ nadhodil jsem.

„Jo,“ přikývl rezolutně.

Zralý a nezralý otrok – zvláštní. Mezi stromy jsem začal rozeznávat první střechy.

Uvědomil jsem si, že o tomhle světě stále nevím prakticky nic a je mi to fuk. Neznalost zabíjí. No a co.

„Jak se jmenuje to město?“ zeptal jsem se víceméně ze zvyku.

Nacházelo se uprostřed mokřin, protékala jím řeka a k pobřeží to nebylo dále než pět kiláků, vlhké subtropické klima, očividně americký kontinent a na jižní polokouli to nevypadalo. Jméno jsem odhadl, než mi odpověděl.

„New Orleans. A vy jste odkud?“ okamžitě mi vrátil otázku.

Podíval jsem se na něj.

„Mně je to fuk,“ řekl rychle, „zachránil jste mi život. Ale jste cizinec a lidi se budou ptát.“

New Orleans, multikulturní město, spousta Francouzů, černochů, kreolů, Evropanů a jak jsem se z řeči dozvěděl, dokonce i Japonců.

„Z Grónska,“ odpověděl jsem. „Pocházím z Grónska, to je takový –“

„Ledový ostrov hodně na severu,“ doplnil mě rychle.

„Jo,“ přeměřil jsem si ho podezřívavě. „Vy jste tam někdy byl?“

„Ne a neznám nikoho odtamtud, jen jsem o té zemi četl.“

Dobrá odpověď. Uvažoval jsem, zda mi volbu mého původu schválil záměrně, nebo náhodou.

Kus před hájkem a prvními domy stála hned u cesty šibenice. Dva dřevěné sloupy spojené dlouhým břevnem, na něm se ve třech smyčkách houpali oběšenci. Jeden tam visel už dlouho, nohy i ruce mu odpadly, zůstala jen ptáky napůl obraná hlava a trup. Další dva byli čerstvějšího data.

„Trh je na druhé straně, tady se jen popravuje,“ oznámil mi Durand.

„Hm.“

„Stůjte,“ zavelel čtveřici.

Poslechli jako jeden muž, protože byli svázáni i navzájem.

„Umíte to s nožem tak jako s pěstmi?“ zeptal se.

„Ne tak dobře, ale pár cibulí jsem pokrájel.“

„Stejně si to vezměte, budí to větší respekt než holé ruce,“ sáhl do svého tlumoku a opatrně mi podal arkansaské párátka. Na to, že mě nechal na pláži s našimi zajatci o samotě jen pár desítek minut, dokázal sehnat vybavení velmi rychle. Pozorně jsem si zbraň prohlédl.

Rukojeť z drsného parohu, hlavice z ohlazené mosazi, masivní jednostranná záštita, za ní vybrání pro ukazovák a pětadvacet centimetrů dlouhá čepel s přímým hřbetem. Břitvovité falešné ostří vytvářelo nepřijemný hrot.

Nebyla to klasicky kovaná čepel, ale damascénská. Neznal jsem kvalitu místních kovářů, případně nožířů, ale rukojeť nesla známky dlouhého užívání, čepel nikoliv. To jí dávalo punc dokonalosti.

„To máte odkud?“ chtěl jsem vědět.

„Taky z trhu, vyměnil jsem to za jejich věci,“ kývl na chlapy za námi.

Moc jsem mu to nevěřil, taková věc určitě nešla sehnat na každém rohu.

„A pouzdro? Tohle si za opasek jen tak nedám.“

Ještě jednou zašátral v tlumoku. Pouzdro byla prostá práce, jen dva kusy hověziny sešité k sobě, ale na opasek se zavěsit dalo. Sám si posloužil dýkou španělského vzhledu, odhadoval jsem, že před pár sty lety mohla klidně dobře sloužit konkvistadorům.

Viditelně vyzbrojeni jsme zamířili do osady.

„Jak se to tady jmenuje?“

„Nemá to žádné oficiální jméno. Říká se tomu Bartonovo, podle chláпка, co to tady před dvaceti lety založil.“

Osada měla jednu hlavní ulici, další domy byly rozházeny nahodile mezi stromy. Venku jsem nikoho neviděl, ale za několika okny jsem zahlédl pohyb. Většina jich byla skleněných, ale pár rámu vyplňovaly zvířecí blány.

„To udělali dobře, že nevykáceli všechny stromy,“ prohodil jsem.

„Taky Bartonova zásluha,“ odpověděl.

Trh představovala udusaná plocha ohraničená dřevěnou ohradou, uvnitř panoval čilý ruch. Lidé debatovali, hádali se, smlouvali, pili. Otroci byli na první pohled k rozeznání. Ne tím, že by vypadali zbědovaně nebo byli nazí jako muži, které jsme přiváděli my. Hlavní rozdíl spočíval v tom, jak se chovali. Stáli nebo seděli se svěšenými hlavami, někteří připoutaní ke kůlům zaraženým do země. Nejvíc mě překvapila přítomnost žen. Ne jako zboží, ale kupujících. Bělošky, černošky, mulatky, kreolky, indiánky, oblečené se střídmou elegancí v dlouhých sukních s korzety nebo v lehkých letních šatech zářících barvami. Některé zde byly jako doprovod, jiné si vybíraly zboží.

„Ženy se neprodávají?“ zeptal jsem se.

Durand se na mě podíval.

„Ženy se prodávají všude,“ mrkl na mě.

„Myslím jako otrokyně,“ upřesnil jsem s kamennou tváří.

„Prodávají, ale ne tady. Tady seženeš jen chlapy. Většinou na těžkou práci, ale i na jiné věci.“

Vešli jsme otevřenou branou, pár lidí si nás všimlo, ale věnovali nám méně pozornosti, než si dva muži vedoucí na provaze čtyři nahé zajatce podle mě zasloužili.

Vybrali jsme si prázdný kůl, postavili se k němu a Durand na něj navlékl smyčku provazu, na němž byli navázáni naši zajatci. Pečlivě zkontroloval jejich roubíky.

Někteří otroci kupodivu postávali u kůlů neuvázáni, zahlédl jsem šlachovitého chlapíka s postavou běžce. Nevypadal odevzdaně a kdyby se snažil, ukázal by záda každému z přítomných.

„Jak často se stane, že otroci utečou?“ chtěl jsem vědět.

„Někdy, ale nikdy ne z trhu, to by ho nepronásledoval jen jeho pán, ale i provozovatel, a ti jsou na své jméno hákliví.“

„Aha.“

Blondýna s očima tak bledýma, že měly téměř bílou barvu, prošla kolem a věnovala mi zkoumavý pohled, pak šla dál. Mladičká černoška s nakrátko střiženými vlasy nad ní držela slunečník a dávala si pozor, aby na její paní nedopadl jediný sluneční paprsek. Pak jsem ji viděl, jak si nechává ukazovat chlapce, kterým ještě nerostly vousy. Víc než šestnáct jim určitě nebylo. Sáhla si na jejich vlasy, prozkoumala pleť, prohlédla si zuby a pak poručila, ať je svlečou. Předmět jejího zájmu byl jednoznačný.

„Prohlíží si je, proč si myslím, že si je prohlíží?“ zeptal jsem se.

„Jo, jako hračku do postele.“

Zajímavý svět.

„A co se čeká od mě?“

„Otroky prodávám já, mám licenci, ale vy jste je získal – jsou vaše válečná kořist. Tak to často chodí. A tvařte se výhruzně, tady se na zákon moc nehraje.“

Proč mi to řekl až teď? Ale ne že by mě to překvapilo.

Nechal jsem to na něm.

Tři metrčky vojenské výbušniny, hyperfantóm, a já přežil. Andrea ne, Vega ne, Bytewská ne, nikdo další. To by možná dokázal vysvětlit jen von Wonder, ale i ten byl mrtvý. Vykrvácel při pokusu o průchod portálovou stěnou. Nestabilní.

„Tak válečná kořist? Nevypadáš na někoho, kdo dokáže přemoci čtyři chlapy.“

Hrozba obsažená v hlasu mě vrátila do reality. Bylo to vítané vyrušení, ty myšlenky za moc nestály.

Velký černoš s irokézským čírem shlížel na Duranda z dvoumetrové výšky, v ruce držel kostěný tomahavk a poklepával si jím o stehno. Kost byla doplněná o ocelové ostří. Zvláštní.

„Ne, to ne já,“ odpověděl mu Durand skoro s úsměvem. „Já jsem obchodník. Ukořistil je tady John Smith,“ ukázal na mě.

Použil nejrozšířenější jméno, alias zločinců a desperátů, a současně se maximálně přesně trefil.

„Chceš se k nim přidat?“ kývl směrem k našemu zboží a pak se spokojeně usmál.

Na té pláži se to nezdálo, ale teď měl Durand nervy ze železa.

Jejich krátká výměna názorů nešla pozornosti okolí, začal se okolo nás tvořit kruh. Černoch si to uvědomoval a líbilo se mu to.

„Vyzve mě na souboj?“ zeptal jsem se Duranda.

„Ano,“ přikývl.

„Jsou nějaká pravidla?“

„Ne. Buď tě zabije a vezme si ty muže, nebo se vzdáš a dáš mu je dobrovolně. Jiná možnost není.“

Je milé, když jsou věci jasné, to se často nestává.

„Vypadáš až příliš spokojeně.“

„Ty ho zvládneš, viděl jsem tě bojovat.“

Důvěra je hezká věc, ale ten velký černoch vypadal, že boj muže proti muži je jeho koníček. Dříve by mě vyhlídka na nadcházející chvíle minimálně znervóznila, teď ale ne.

Černý irokéz dál pokračoval v popichování.

Obchody se jako mávnutím kouzelného proutku přerušily, přítomní zákazníci se shromáždili do skupinek, začali spokojeně klábosit, pohledy přitom nespouštěli ze mě a černocho. Zvláště ženy hlasitě hodnotily naše šance a těšily se na podívanou.

Přetáhl jsem cíp rychle se rozpadající uniformy za bowiák, abych k němu měl volný přístup. Černoch to kvitoval se spokojeným přikývnutím.

„Takže vyzveš mě, ty sráči, nebo ne? Nemám čas tvrdnout tu celej den,“ štěkl jsem.

„Ti muži jsou moji, postav se mi, nebo zemři,“ zabasoval.

„To je výzva?“ obrátil jsem se na Duranda.

„Ano.“

Aniž bych se na černocho podíval, sáhl jsem pod bundu. Díky tomu, že jsem se přitom vytočil, nemohl můj pohyb vidět. Bowiák měl stále na očích. Ukořistěná sekerka vyklouzla z vnitřního poutka snadno. Alespoň to bude fér, sekera proti tomahavku. Teda skoro fér.

Už jsem ho měl v ruce, k náprahu přidál rotaci trupu a vytočení špička-pata. Vůbec neviděl, co ho zasáhlo. Když spatřil zbraň zaraženou do svého vlastního hrudníku, vypadal

nekonečně překvapeně. Okamžik jsem si myslel, že se na mě přesto vrhne, ale po dlouhém váhání přepadl dozadu.

„Musím ho zabít?“ obrátil jsem se na Duranda.

„Ne, ale asi by to bylo moudřejší.“

Vypadal stejně šokovaně jako všichni ostatní okolo. Nenadálá smrt bez předchozího násilí vyplavujícího do krve adrenalin je zdrcující.

Sklonil jsem se nad obrovitým bojovníkem. Oči měl zakalené, ale stále vnímající.

Neměl jsem mu co říct.

Obemkl jsem prsty rukojeť svého tomahavku a rázně ji vyprostil z jeho těla. Skřípání přetáčených žeber jsem cítil v dlaních.

Nechal jsem ho ležet na tvrdé udusané hlíně a vrátil se ke kůlu. Tři z našich otroků se mě začali bát, ten čtvrtý, se kterým jsem si zaboxoval, ze mě nespouštěl pohled.

Diváci se trochu zaraženě rozešli a černocho odnesli tři chlápce pryč z ohrady. Umírající tady asi nechtěli.

Tři muže, včetně zmrzačeného, prodal Durand rychle, s boxerem si dával na čas. Pozoroval jsem ho, obchodování si vyloženě neužíval, ale byl v něm zběhlý. S malým obtloustlým chlapíkem ve fraku barvy pepře a skoro půl metru vysokém cylindru jednal dlouho a polohlasem.

„Skončili jsme, můžeme zmizet. Vlastně budu rád, když z tržiště co nejrychleji vypadneme,“ řekl a schovával štůček bankovek do náprsní kapsy. „Nerad bych tu potkal nějaké známé.“

Vypadal přitom trochu nervózně. Nezeptal jsem se, kolik bude chtít za svou práci. Bylo mi to jedno.

„Zpátky do města? Do New Orleans?“ zeptal jsem se.

„Ne, jsem utahaný. A v Bartonovu není nijak draho. A i kdyby – můžeme si to dovolit,“ poklepal si na hrud' v místě, kde schoval peníze.

Proč ne. Tady nebo tam.

Seděli jsme u piva, které bylo na můj vkus příliš sladké, a čekali, až nám donesou kukuřici s hovězím, jediné jídlo, které zde podávali. Durand shromáždil všechny peníze do jednoho paklíku a pak je začal počítat, počínal si přitom tak, aby to nebylo na první pohled patrné. Ze zvyku jsem kontroloval situaci. Sem tam nám někdo věnoval víc než zběžný pohled, ale přikládal jsem to mému vystoupení odpoledne na tržišti. Jinak se všichni věnovali

vlastním zábavám: pití a hraní karet, klábosení a pití, pití a špásování s holkama, které tady pracovaly.

„Jaký máme rok?“

Durand se na mě podíval, jeho udivený výraz zmizel skoro ještě dřív, než se objevil. Pomalu si na mé podivné otázky začínal zvykat.

„Devatenáct set třicet čtyři,“ odpověděl. „Tisíc.“

Nějak jsem tomu nerozuměl.

„Tisíc dolarů,“ doplnil informaci, když viděl, jak nechápavě se tvářím. „Když to sečtu s penězi, co jsme utržili předtím, a s výdaji, máme dohromady rovných tisíc dolarů.“

„Jak to, že tak moc?“

„Řekl jsem, že obličej vám pošramotil právě náš otrok. Po tom, co jste zabil toho černého válečníka, to hezky zvedlo jeho cenu.“

Uvažoval jsem, kolik to vlastně je, kolik si za to člověk může koupit. Panák kořalky nebo půllitr piva tady demokraticky prodávali za stejnou cenu čtvrt dolaru, dřeváky stály půl dolaru. Vycházelo mi, že tisíc dolarů tady je jako dvacet tisíc dolarů doma. Doma... To slovo už nemělo smysl. Násilím jsem se vrátil zpět do reality. Podle všeho vydělat tisíc dolarů tady bylo mnohem těžší než vydělat dvacetinásobek ve Spojených státech mého světa. Slyšel jsem chlápky od dobytka, jak se baví o mzdě, dostávali čtyři dolary na týden plus stravu.

„To je dost peněz,“ řekl jsem nahlas.

„Jo, to jo, ale mně to stejně nepomůže,“ pokrčil rameny. „Ale dá se s nimi něco podniknout, třeba změnit klima a pokusit se zařídit někde jinde. Půl na půl?“ navrhl.

Přikývl jsem.

Posunul přede mě polovinu balíčku ohmataných bankovek, bez počítání jsem je schoval do kapsy.

„A ještě mi tady zbyla volná desítka. Tu můžeme společně projíst a propít,“ navrhl.

Tělo převrácené naruby. Kostí, vnitřnosti, šlachy, žaludek, všechno na povrchu krvavého chuchvalce. Lebka s červenými bulvami a svítící sklovinou zubů ve šklebu. Mozek na povrchu, šedá kůra mozková je možná chytrá, ale hnusná a mazlavá. Oslizlé páteřní obratle protínající převrácený trup. Vzduchující se plíce chraptící něčím, co mělo být ústy... Andrea.

Ten obraz se přede mnou objevil nezvaný, nežádaný, musel jsem se soustředit na Duranda, na podřobaného nosáče u vedlejšího stolu, na korpulentní děvku, která si sedala na klín chlápku tak drobnému, že se pod ní skoro ztratil a hihňal se přitom vysokým přioopilým

smíchem. Až potom, pomalu a neochotně, ten obraz zmizel. Věděl jsem však, že se tam pořád někde skrývá.

„Musím se napít něčeho ostřejšího, pivo i jídlo je tady příšerné,“ rozhodl jsem.

„Kořalka taky nic moc, ale ještě po ní nikdo nikdy neoslepl a ani mu neochrnuly nohy,“ udělal Durand reklamu místním produktům.

Kývl na hostinského, ať nám přinese láhev a dva pohárky.

Držel jsem v prstech sklenici z hrubého skla se spoustou nečistot a díval se, jak mi Durand nalévá. Kalné sklo, kalná pálenka, kalný zasraný svět.

Obrátil jsem panáka do sebe. První dojem byl tak hrozný, až mě skoro uspokojil. Pak mi začala hořet ústa a krk.

„Co do toho dávají? Kyselinu sírovou?“

Durand jen zavrtěl hlavou, nemohl mluvit a v očích měl slzy.

„Ne, jen pepř a čili,“ řekl, když se vzpamatoval.

Nalil jsem si další.

O něco později, když byla láhev prázdná, se mi konečně podařilo vybudovat tlustou neprůhlednou zeď, která mě oddělovala ode mě samotného a obrazů vypálených hluboko do neuronových spojů.

Na toporných nohou jsem se odebral spát, Durand dole v sále pokukoval po ženských.

Ráno jsem se probudil za svítání, hlava mě bolela jako střep, v ústech mi chcipla krysa a ležela tam už nějaký ten pátek. Nechal jsem Duranda spát a vyšel ven. Umyl jsem se, přepral si košili a pověsil ji přes zábradlí. I teď, před východem slunce, bylo teplo. Nad rumpálem jsem našel zavěšenou dřevěnou naběračku. Naplnil jsem ji, upíjel chladnou vodu a rozhlížel se.

Rok devatenáct set třicet čtyři. Zatím jsem nezahlédl žádné auto, u nikoho jsem neviděl žádnou palnou zbraň, tenhle svět se vyvíjel dost odlišně od toho, který jsem považoval za svůj. Co budu dělat?

Na tuhle otázku jsem neměl odpověď. Závan větru zvedl kola prachu a s nimi cár papíru. Vypadalo to jako staré noviny. Pár rychlých kroků a měl jsem je.

Unie zrušila obchodní omezení v pobřežní zóně, hlásaly palcové titulky, bylo vidět, že litery použité k tisku toho měly už hodně za sebou. Začetl jsem se do textu. Pochopil jsem, že omezení se týkalo obchodu s otroky, také mi došlo, že *my* znamená konfederace. Spojené státy zůstaly po občanské válce rozdělené. Zajímavé.

Liga vyhlásila válku Siouxům: Šance pro Unii chytit druhý dech?

Takže indiáni tady nehráli druhé housle. O podobném světě mi jednou vyprávěl Vega. Snažil jsem se vzpomenout si na to podstatné, co mi o tom světě pověděl. Průmyslovou revoluci přibrzdil nedostatek kovů, hlavně železa. To způsobilo, že jakékoliv výrobky z kovů byly extrémně drahé, průmysl se rozvíjel mnohem pomaleji a armády odmítaly zavést do výzbroje kulometry, protože náboje do nich stály celé jmění.

Prohlédl jsem si rumpál, zábradlí – nikde ani kousek železa. Vzpomněl jsem si na tomahavk černého indiána, kovové ostří pracně zasazené do kosti. Tady to snad bylo s dostupností oceli ještě horší. Vytáhl jsem arkansaské párátka a znovu si ho pořádně prohlédl, tohle Durand určitě jen tak nekoupil na trhu. Proč mi ho ale dával? A kde ho vzal?

Na druhé straně plachty jsem objevil burzovní zprávy. Trójská unce zlata přišla na dvacet a dvě třetiny dolaru. To mi přišlo normální, tedy normální pro rok 1930. Kilogram oceli stál sedm a půl dolaru. Kilogram? Ocel, železo, železná ruda a další se přece vždy prodávaly po tunách. Tady ale ne. Chvíli jsem počítal. Většina relativních žebříčků umožňujících orientaci v nejrůznějších světech, které se mi jako agentovi snažili vštípit, se mi už dávno vypařila z hlavy. Většinou jsem pracoval stylem rychle tam a rychle zpět, nebyl čas na burzovní machinace. Jiní agenti – nechal jsem toho, žádní agenti už nejsou. Vyšlo mi, že ocel je v tomhle světě asi sto padesátkrát dražší, než jsem zvyklý. Kolik by musel člověk zaplatit za auto? To už jsem odhadnout nedokázal. Pokud byly železo a ocel drahé, zpracovávali je v menších množstvích, a tudíž náklady dál narůstaly.

Pokračoval jsem v čtení burzovních zpráv.

Ceny otroků rozebírali ve čtyřech sloupcích. Ve většině používaných zkratek jsem se nevyznal, ale pochopil jsem, že hodnota otroka se odvíjí od rasy, vzdělání, věku, pohlaví a také skutečnosti, zda se jako otrok narodil, nebo byl teprve zotročen.

Vyšlo mi, že necelých dvě stě dolarů, které jsme dostali za tři chlapy, je na černém trhu dost slušná cena. A ty čtyři stovky nečekaně vysoká.

„Vstal jste nějak brzy,“ oslovil mě Durand.

On také, nikdo jiný z hostince ani okolních domů nevyšel. Sledoval jsem ho při umývání. Měl postavu tenisty, hráče squashe, prostě někoho, kdo se rád hýbe; polovinu trupu měl modrou po pořádné nakládačce. Na rozdíl ode mě si s sebou přinesl rezervní košili. Elegán. To na něj sedělo.

„Co to čtete?“ zeptal se, zatímco osychal.

Podal jsem mu novinovou stránku.

Mrkl na ni a vrátil mi ji.

„Je to půl roku staré.“

Mně to nevadilo, ale stejně jsem noviny pustil a nechal plachtit s mírným větříkem.

„Co máte v plánu?“ zeptal se a pak si mě začal prohlížet. „Ty jizvy vypadají dost děsivě,“ ukázal na pozůstatky některých mých dřívějších neopatrností.

„Jo, většinou už jsem neměl čas zajít na poslední proceduru,“ přikývl jsem.

„Jakou proceduru?“

„Kosmetickou přece,“ vysvětlil jsem mu a až pak jsem si uvědomil, že vysvětlování nemá smysl, protože Durand neměl šanci si představit, jakými technologiemi Agentura disponovala, kolikrát mě špičkoví lékaři se špičkovým vybavením tahali hrobníkovi z lopaty, nebo ještě lépe, kolikrát prostě přiložili Charonovi k zátylku kvér a donutili ho vrátit se ke břehu, kde mě původně naložil. Ale Agentura už neexistovala.

... proudy krve a narudlé kašovitě hmoty. Mezi betonovými překlady a balvany, v oblacích prachu a matně červené tříšti, se válela potlučená, zpřelámaná a rozdrčená těla... Pod závalem kamenů a železobetonových prefabrikátů se leskl náramek. Její prsty se ještě hýbaly.

Další vzpomínka, tak živá, že jsem se do ní propadl i teď, za bílého dne.

„Jste v pořádku?“

Asi jsem se nechoval zrovna standardně, protože Durand vypadal znepokojeně.

„Jo, jsem. Jen mám za sebou,“ hledal jsem vhodná slova, „trochu těžší období.“

Jsem prostě mistr jazyka.

„Jaké máte plány?“

Proč je proboha ten chlap tak zvědavý, proč musí neustále něco plánovat? To mu nestačí se nadechnout, vydechnout a tak pořád dokola?

Bolela mě hlava, proklínal jsem sám sebe za to, že jsem zůstal naživu. Ale tomu se dalo snadno odpomoci. Ne sebevraždou, to jsem si nedokázal představit. Jinak.

„Co vy?“ odpověděl jsem otázkou.

„Nejprve tam musíme dojít. Je to kus cesty. Pak vám ukážu město, potřebujete si odpočinout, pobavit se, poznat okolí.“

Poslouchal jsem.

„A potom bych vás rád seznámil se svými nápady, jak vydělat další peníze. Máme slušný kapitál do začátku.“

Všichni chtějí vydělat další peníze, a k čemu to je? K ničemu. Kapitál do začátku. K čemu jsou začátky? Aby se člověk dostal k temným, beznadějným, hořce chutnajícím koncům?

Přesto jsem přikývl. Zabít se dá různými způsoby a prohlídka New Orleans mi jich určitě nabídne spoustu. Bezpočet, pokud se budu snažit.

Durand mě provedl přímo centrem města, korzem i největšími a nejpřehlednějšími náměstími. New Orleans tohoto světa bylo fascinujícím místem. Horké slunce spolu s vlhkým subtropickým vzduchem vytvářelo hustou polévku, v níž se hemžili lidé nejrůznějších ras, národností, nejrůznějšího původu. Gentlemani anglického vzhledu v tmavých oblecích s klobouky se na ulicích potkávali se rtuťovitými muži ve zvonových kalhotách, bělostných košilích zdobených pestrobarevnými výšivkami, manžetami posázenými polodrahokamy, u pasu se švihákům houpaly dlouhé zavírací nože, kordy, dýky. Distingované dámy v nařasených sukních až po zem, vždy v doprovodu služebných, se na cestě míjely s nádhernými kreolkami v šatech zvýrazňujících a často přímo vystavujících všechny jejich půvaby, odměřenost se potkávala s flirtem až vyzývavostí. Tavící tyglík světů a kultur. Lidé bílí, žlutí, černí, červení.

V předzahrádkách bezpočetných kaváren, restaurací i obyčejných hospod se klábosilo, pilo, uzavíraly se obchody a dohody, z nichž některé musely být na štíru se zákonem. Chlapík v tvídovém saku s tvrděákem na hlavě se o něčem zuřivě dohadoval s indiánem s jediným černým orlím pérem v čelence, mluvili jazykem, který jsem naprosto nepoznával.

„Nesedneme si?“ ukázal mi Durand na volný stůl pod obrovským slunečníkem vytvořeným z palmových listů vpletených do síťové konstrukce.

„Proč ne,“ pokrčil jsem rameny.

Sotva jsme se posadili, přišla nás obsloužit mladičká mulatka se skořicovou pletí a velkýma mandlovýma očima.

Durand objednal pro nás oba, mluvil francouzsky.

Při odchodu z ní nespouštěl oči.

„Je krásná,“ ocenil.

„Napůl ještě dítě,“ zabručel jsem.

„Čtrnáct už jí bude,“ odhadl přesvědčeně.

Jiný kraj, jiný mrav, nechal jsem to být.

Donesla nám velké sklenice naplněné průzračnou tekutinou, ozdobené snítkou máty.

Usrkl jsem – rum, citron, trocha nějakého likéru, který jsem nepoznal, cukr. A bylo to

nádherně chladné, chutnalo to, ale když jsem upil půlku, zjistil jsem, že toho rumu tam není málo.

„Máte nějaký plán, co uděláte s vaším malým kapitálem?“ zeptal se Durand, když dokončil svůj dlouhý a podle všeho lechtivý hovor s obsluhující dívkou.

Přestože byla tak snědá, několikrát se viditelně zarděla.

„Nevím,“ odpověděl jsem popravdě. „Co vy?“

Otázka na otázku je často nejlepší.

„Musím vydělat víc peněz, jsem v průšvih,“ přiznal bez cirátů a požitkářsky se napil drinku.

Čekal jsem, co mi řekne dál.

„Víte, po otci jsem zdědil dům a nějaké menší peníze. Nic, co by náročnějšímu mladému muži stačilo. Dokud jsem hrál, hodně utrácel za pohodlný život, pouštěl se do obchodů, o kterých by úřady neměly vědět, trochu okrádal jisté lidi, prostě dokud jsem žil jako hochštapler – prostě se mi dařilo. Jakmile jsem získal pocit, že peněz mám dost, že bych se měl uklidnit a usadit, pustit se do respektovaného podnikání,“ pokrčil rameny, jako by tomu sám nemohl uvěřit, „prostě jsem prakticky o všechno přišel a ještě se zadlužil.“

„Smůla v obchodě?“ nadhodil jsem, i když mě to vlastně nezajímalo.

„Ne, jen jsem sedl na lep lepším darebákům, než jsem byl já.“

Zajímavé.

Ale peníze byl jeho problém, ne můj.

„Půjdu se projít,“ řekl jsem.

„Uvidíme se ještě?“ podíval se na mě tázavě a trochu starostlivě. „Zvu vás na večeři, ke Galatoirovi, je to nejlepší restaurace ve starém městě, přímo na Bourbonské ulici.“

„Neměl byste spíš šetřit?“ navrhl jsem mu.

„To je zbytečné,“ zavrtěl hlavou. „Tolik peněz, kolik dlužím, nikdy neušetřím. Ty musím jen vydělat.“

Zajímavá filosofie. K našemu stolu opět zamířila ta mladičká krasavice. Durand se jí zřejmě zamlouval.

„V kolik?“ zeptal jsem se.

„V devět?“

Na mě trochu pozdě, ale přikývl jsem.

Nechal jsem ho i s účtem za naši útratu a vyrazil ven.

První, co jsem udělal, byla návštěva krejčovství. V Bartonovu jsem se svou rozpadající se uniformou sice vyčníval, ale nepřesáhlo to jisté meze. Tady už jsem budil pozornost, kterou jsem nepotřeboval.

Krejčí mě zapřísahal, že mi ušije všechno na míru a postačí mu k tomu jediný den, já se ale potřeboval převléci hned. Nakonec pro mě našel kalhoty s vysokým pasem, košili španělského stylu se zvonovými rukávy a vestu z chřestýších kůží. Když viděl, že mu chci zaplatit stříbrným desetidolarem, zapřísahal mě, ať mu oblečení vrátím, že něco tak de-klasé, se pro mě nehodí. Hodilo. S úlevou jsem jeho salon opustil.

Brzy jsem dorazil k ulici, jejímž středem vedl kanál, kterým se líně valila žlutá voda. Po hladině kličkovaly desítky lodí, většinou menších nebo větších veslic, sem tam se objevila dlouhá štíhlá loď ověšená dýmem prozrazujícím zdroj síly. Nepoháněly je lodní šrouby, ale lodní kola, většinou umístěná na konci trupu, protože lodě byly stavěné tak, aby se nemusely otáčet a snadno pluly jedním nebo druhým směrem. Většina plavidel byla naložena zbožím až po okraj a všechna byla konstruována tak, aby se na úzký kanál vešla a nezabrala víc než polovinu jeho šířky. Prostě plavidla speciálně uzpůsobená pro plavbu v umělých kanálech města.

Zahlédl jsem i několik lodí určených pro převoz pasažérů. Nebyly to žádné lidové taxíky, ale luxusní limuzíny jen pro ty, co si to mohli dovolit. Chvíli jsem jednu takovou loď pozoroval. Horní palubu měla vyvýšenou dobré tři čtyři metry nad spodní, aby pasažéry neobtěžoval chaos a zápach dole u hladiny, společnost posedávající u stolů zakrytých slunečníky obsluhovali číšníci v zelených livrejích. Jela proti žlutému proudu. Vyrazil jsem souběžně s ní, přitom jsem si uvědomil, že ne všechny lodě jsou poháněny vesly nebo parním strojem, některé táhly zástupy mužů zapřažených do lan. Burlaci, vybavil jsem si slovo z jiného času a kontinentu.

Zástup houstl, vrazil do mě dobře oblečený muž, jen něco zafuněl na omluvu, pak se vrázení stalo pravidlem a omluvy vymizely. Přizpůsobil jsem se a nakonec jsem se všeobecným chaosem prodral ke zdymadlu. Část lodí se nechávala vodním výtahem vytáhnout nahoru, z části se zboží vykládalo a většinou hned prodávalo na tržišti. Největší podíl okamžitě distribuovaného nákladu tvořily ústřice, krabi, langusty a další plody moře. Protlačil jsem se všeobecným chaosem a otevřel se mi výhled na jezero uprostřed města. Vlastně ne jezero, spíš obrovský bazén o ploše dvou fotbalových hřišť, kolem dokola obsazený dalšími loděmi.

Carondeletský kanál, hlásala pyšně obrovská dřevěná cedule upevněná mezi dva masivní dřevěné sloupy, které zřejmě původně sloužily jako stožáry plachetnice. Kanál, hlásala druhá, o nic menší, umístěná kus před zdymadlem. Předtím jsem si jí nevšiml.

Procházka mě sice nijak neunavila, ale v dusném vedru a po rumovém koktejlu jsem dostal žízeň. Zašel jsem pod podloubí domů obklopujících bazén jako nějaké náměstí a brzy našel hospodu. V ní ale bohužel pivo nepodávali, musel jsem se spokojit s karafou vína s vodou. Majitel mi věnoval zkoumavý pohled.

„Ze severu? Z Unie?“ zapředl řeč a leštil přitom sklenice.

Chvilí jsem přemýšlel, proč se ptá, lidé si obvykle hleděli svého.

„Z Evropy, z Grónska,“ odpověděl jsem.

„Jo, Evropa, můj otec tam žil, ve Francii.“

Už jsem věděl, proč tady nemá pivo.

„Dobré víno,“ podotkl jsem.

„Stále ho vozíme z Francie, stále,“ rozzářil se.

Nevěřil jsem mu, ale protože jsem to neřekl, dostal jsem sklenku navíc gratis.

Během doby, kdy jsem se schovával v hostinci, nebo spíš bistru, vedro ještě přitvrdilo. U umělého jezera parta dobře sešraných chlapů právě překládala malé dřevěné bedničky z jedné lodi na druhou. Dělníci byli všichni ramenatí, s mohutnými trapézy a silnými pažemi, proto mě překvapilo, kolik námahy a úsilí je manipulace s malými bedýnkami stála. A na druhý pohled ani nevypadali jako nosiči, spíš banda zatraceně ostrých chlápků, které někdo speciálně vybral pro tento úkol. Jejich předák zjistil, že si je prohlížím. Nestál jsem o problémy, beze spěchu jsem se otočil kousek stranou a začal stejně pozorně zírat na plující loď. Opět jsem spatřil kanálovou limuzínu. Společnost nahoře se dobře bavila, právě se začalo podávat jídlo.

Předákovi jsem se stejně nelíbil. Mohl jsem zmizet, ale rozhodl jsem se počkat, co z toho bude.

Z jeho chlapů se ve vlhkém parnu pot jen lil, začali si mezi jednotlivými cestami s nákladem dávat pauzy.

Předák zamířil ke mně. Ne tak, aby mě zastrašil, spíš aby se ke mně nepozorovaně dostal. Metr třiaosmdesát, skříňovitá silueta, buldočí brada, nos, že by stačil na tři, sveřepý pohled. Buldok, pojmenoval jsem si ho.

Otočil jsem se těsně předtím, než se mi dostal za záda.

„Co tu chcete?“ vybafl na mě a postavil se ke mně tak těsně, že by mezi námi nepropadla mince.

Do břicha mi zaryl něco těžkého a studeného. Sklopil jsem pohled. Byla to hranatá hlaveň revolveru.

Lehce jsem pootočil zápěstím, on ucítil hrot bowiáku ve slabinách.

„Dívám se,“ odpověděl jsem klidně.

Kdyby vystřelil, měl bych pokoj.

„Moc střelných zbraní člověk nepotká,“ mluvil jsem tiše a zvýšil tlak na jeho slabiny.

„Co se asi tak stane, když s tím vaším kanónem střelíte chlapa ozbrojeného jen nožem?“

Proč jsem to říkal? Proč jsem ho místo toho nevyprovokoval?

Mlčel.

„Tak co se stane?“

„Musel bych utéct. Odsoudili by mě za vraždu,“ připustil a dále mě tlačil hlavní do břicha.

Nevypadalo, že bych ho nějak vyvedl z míry.

„Tak si to rozmyslete,“ dovolil jsem si pobavený úšklebek.

A ten ho přesvědčil.

„Ještě jednou vás uvidím motat se kolem mého zboží a ukážu vám, co stojí nežádaná zvědavost,“ řekl pomalu a rozvážně.

Právě v té rozvážnosti se skrývala největší hrozba.

Mlčel jsem.

Tlak na mé břicho polevil, schoval zbraň do pouzdra a odešel. Nechal jsem ho být a pokračoval podél kanálu. Měl pravdu. Do toho, co převáželi, mi nebylo vůbec nic.

Po zhruba dvou kilometrech jsem se dostal ke břehu jezera. Škoda, že tu nebyl Durand, od toho bych se dozvěděl spoustu dalších informací.

I tady se překládalo zboží, ale celkově na mě přístav působil víc průmyslovým dojmem. Chyběli čumilové, lidé na procházce, zděné obytné domy, restaurace. Nahradily je dřevěné boudy, skladiště, příbytky dělníků, dřevěné koleje dřevěných jeřábů určených na překládání těžkých kusů zboží a dlouhá mola postavená na vysokých pilotech zabíhajících daleko do vody.

Ochutnal jsem vodu. Chutnala lehce slaně, ale ne tolik, jak bych očekával u skutečného moře.

„Hledáš práci?“ oslovil mě starší chlapík s pleší. „Spíš ne,“ změnil názor poté, co si mě prohlédl pozorněji.

Měl břicho a nos pijáka, silné paže a buldočí šíje prozrazovaly, čím se živil většinu života. Teď to zjevně dotáhl na šéfa překladačské party.